

Απόστολος Λ. Πιερρής

ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

«Εκάμετε έργα πολεμικά αθάνατα· Βασιλείς και Έθνη σας επαίνεσαν, αλλά πίστευσέ μου, δια πολυετίαν ακόμη η ζώ νη του προδρόμου πρέπει να ήναι στολισμός μας, όχι χρυσούφαντη χλαμύδα. Ως οι παλαιοί ήρωες ή Βασιλείς της Ελλάδος πρέπει να φυτεύωμεν δένδρα, να ανοίγωμεν δρόμους, να παλεύωμεν με τα θηρία του δάσους, να δέσωμεν την κοινωνίαν μας με νόμους συμφώνους με το έθνος μας· ούτε οπίσω ούτε εμπρός του καιρού μας· μη μου ζητείτε ζωγραφίαις πολύτιμαις εις οικοδόμημα ακόμη ατελείωτον. Μέτρον μας και άστρο: εις δεινά Ελληνικά θεραπεία Ελληνική. Με το στόμα μας, όχι ως οι χειρουργοί της Ευρώπης κόφτοντας, αλλά με το στόμα μας να βυζαίνομεν το έμπυο της πατρίδος, δια να την γιάνωμεν.

Αν δεν μας αποστραφή ο Μεγαλοδύναμος και αξιωθούμε την ευλογίαν του, τα ακροθαλάσσιά μας θα στολισθούν από εύμορφαις πολιτείαις, η σημαία η Ελληνική θα δοξάζεται εις τα πελάγη, ήμερα δένδρα θα ανθίζουν εις τα άγρια βουνά, και η ερημιαίς θα πληθύνουν από κατοίκους – και όχι εις ταις όψιμαις ημέραις των απογόνων όσα σου προλέγω, αλλά εσύ θα τα ιδής ‘που ‘σαι νέος, θα ζήσης και θα γεράσης. Ένα μόνον φοβούμαι πολύ και με δέρνει υποψία, τρέμω την απειρίαν σας. Αν η νέα κυβέρνησις τύχη να συγκρουσθή με συμφέροντα ξένων δυνάμεων – επειδή κάθε τόπος έχει χωριστά το μυστήριον της ζωής του, τον νόμον της ευτυχίας του, – αν πλανεθή ο ελληνισμός σας και σηκωθή σκοτάδι μεταξύ μας ώ στε εσείς να μη διαβάσετε εις την καρδίαν μου, θολοθούν και ‘με οι οφθαλμοί, ποίος ηξεύρει; ...πού θα ‘πάμε, τι θα γενούμε; ετινάξετε το καβούκι των αλλοφύλων, αλλ’ η πλεκτάναις της διπλωματίας έχουν κλωσταίς πλανήτριαις

φαρμακεραίς, κλωσταίς θανάτου, άφανταις, και εσείς δεν ταις εννοείτε. Κατεβαίνω πολεμιστής εις το στάδιον, θα πολεμήσω ως Κυβέρνησις, δεν λαθεύομαι, τον έρωτα των προνομίων που είναι φυτευμένος εις ψυχαίς πολλών, τα ονειροπολήματα των λογιωτάτων, ξένων πρακτικής ζωής, το φιλύποπτο, κυριαρχικό και ανήμερον αλλοεθνών ανδρών. Η νίκη θα ήναι δική μας αν βασιλεύη την καρδίαν μας, Θεός ζηλότυπος, μόνον το αίσθημα το Ελληνικό· ο φιλήκοος των ξένων είναι προδότης.»

Λόγοι του Κυβερνήτου Ιωάννου Καποδίστρια προς τον Γεώργιο Μαυρομιχάλη, τριτότοκο γιό του Πετρόμπεη, εις κατ' ιδίαν συνάντησίν των, Αίγινα, 1828.

[Στις 27 Σεπτεμβρίου 1831 ο Γεώργιος Μαυρομιχάλης με τον θείο του Κωνσταντίνο δολοφονούσαν τον Κυβερνήτη στην πύλη του Ναού του Αγίου Σπυριδώνα στο Ναύπλιο κατά Μανιάτικο «γδικιωμό»].

Το τέρας του Ευρωπαϊσμού πεθαίνει. Οι σφαδασμοί του σηκώνουν ανατριχιαστική βουή μέχρι τον ουρανό. Και αηδιάζουν οι λαοί με τον επιθανάτιο ρόγχο του. Το τέρας δυσθανατεί για όσα ασέλγησε κατά της φύσης.

Εξαναγκαζόμενος σε ένα crescendo τεχνητότητας, ο Ευρωπαϊσμός ξεσκεπάζει την αδυναμία του. Θέλει «περισσότερη Ευρώπη».

Μοιάζουν οι καταραμένοι στους αλκοολικούς. Θέλουν και αυτοί περισσότερο από αυτό που τους εξαχρειώνει.

Φτιάξαν ένα άθλιο σύστημα. Δυσλειτουργεί. Επιμένουν στο σύστημα. Δυσλειτουργεί περισσότερο. Πάνε να μπαλώσουν ρήγματα από άνω του καταπετάσματος μέχρι κάτω. Ακόμη βαθύτερη δυσλειτουργία. Και εξακολουθούν να μαζεύονται και να «διαβουλεύονται» οι μάταιοι εν τεχνητότητι. Και να αποφασίζουν το μηδέν. Και οι Αγορές τους αγνοούν, τους επισημότετους γελωτοποιούς της οικουμένης! Θα τους αγνοούσαν ό,τι και να αποφάσιζαν. Διότι ο ρόλος της Ευρώπης στην ιστορία έχει περιορισθεί δραστικά. Και οι δράσεις τους είναι αραβουργήματα τεχνητότητας.

Κάθε τεχνητότητα διαλύεται αργά ή γρήγορα μέσα στη φύση. Τεχνητότητα «διορθωτική» τεχνητότητας επιβαρύνει εκθετικά τη δυσλειτουργία ενός συστήματος και μειώνει αποφασιστικά την αποτελεσματικότητά του, εφ' όσον αυτό λειτουργεί στα πλαίσια ενός μείζονος φυσικού συστήματος. Και αυτό ακριβώς έγινε με την Παγκοσμιοποίηση. Το Ευρωπαϊκό φαινόμενο και η Ευρωπαϊκή οικονομία εντάχτηκαν εντός του παγκόσμιου δικτύου ελευθέρων ροών, και αυτό ανέδειξε την ανεπάρκειά τους, διότι έπαυσαν να αποτελούν ένα οχυρό μέσα στο παγκόσμιο πεδίο.

Από το άλλο μέρος, κάθε πιθανό ή απίθανο δυνητικό σχέδιο ισχυρότερης Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης είναι καταδικασμένο σε αποτυχία. Οι κοινωνίες της Ευρωπαϊκής ηπείρου δεν πρόκειται να δεχθούν πραγματική εμβάθυνση της Ευρωπαϊκής «ενοποίησης». Αν αυτό ήταν δυνατό, θα είχαν δεχθεί τις εξαγγελίες του Führer και του Γ' Ράιχ για τη Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη. Λέω οι Κοινωνίες της γεωγραφικής «Ευρώπης» δεν θα το δεχτούν αυτό. Γιατί τα κατεστημένα πολλών από αυτές τις χώρες, ακριβώς αυτό θα ήθελαν, προς αυτή την κατεύθυνση εκινούντο και κινούνται. Δειλά και θρασυγέλοια και μοχθηρά. Ένα ακόμη υπόδειγμα τεχνητότητας και αναληθσίας προς τους λαούς τους.

Έχω εξηγήσει το Γιατί αυτού του φαινομενικού παραδόξου. Δεν γίνεται στην ιστορία να βγαίνεις από την πόρτα σιγανά και να μπαίνεις παταγωδώς από το παράθυρο.

Συνοψίζω τη μοίρα της Ευρώπης.

Θεώρημα 1.

Η Ευρώπη στερείται γεωπολιτικής συνέργειας. Ουδέποτε στην ιστορία σταθεροποιήθηκε οποιαδήποτε ολοκλήρωσή της. Ο Μέγας Κάρολος, ο Μέγας Ναπολέον και ο Χίτλερ αντιπροσωπεύουν τις τρεις μοναδικές βραχύβιες πολιτικές ενοποιήσεις της σε διάστημα 1200 ετών. Βαθύτατες γραμμές διαιρέσεων, faultlines, την καταμερίζουν διασπαστικά σε ανεναρμόνιστα πεδία. Το Ευρωπαϊκό Σύστημα είναι γεωπολιτικά εγγενώς δυσαρμόνιο.

Θεώρημα 2.

Το Ευρωπαϊκό Σύστημα είναι και πολιτισμικά δυσαρμόνιο. Η πολιτιστική βάση της Ευρώπης είναι η οντολογία του Υποκειμένου εκτός και απέναντι του Όντος. [Βλέπετε σχετικό πρόσφατο Κείμενο Εργασίας μου]. Η αυτοθέσμιση του Υποκειμένου αυτού και η οργανωτική του δράση στην πραγματικότητα, διέπονται συνεπώς αναγκαστικά από την αρχή της Βουλευσιαρχικής Τεχνητότητας. (Στον μάταιο αγώνα των πολιτικών élites του Ευρωπαϊσμού να διατηρήσουν τα προνόμιά τους απέναντι στις Οικονομικές Αγορές βλέπουμε ακριβώς την άσκηση Υποκειμενικής βούλησης μέσα στην τάξη του όντος). Το Ευρωπαϊστικό οικοδόμημα στέκεται στον οντολογικό αέρα, εδράζεται στο μη-ον.

Θεώρημα 3.

Το Ευρωπαϊκό Σύστημα είναι βαθειά αναποτελεσματικό. Η φαινομενική αποδοτικότητά του βασίζεται στη μαζικοποίηση των κοινωνιών. Η οργανωτική αρχή της τεχνητότητας μπορεί να λειτουργήσει μόνο ελλείψει φυσικών αντιστάσεων. Ο Ευρωπαίος άνθρωπος πρέπει να γίνει τελείως αφύσικος για να οργανωθεί τεχνητά. Με ανήκουστο βασανισμό ευνουχίζεται από τους φυσικούς χυμούς του όντος και τις ελεύθερες ροές τους. Γίνεται ανθρώπινη Μάζα. Έτσι μπορεί να οργανωθεί τεχνητά με αυξημένη μηχανιστική απόδοση. Αλλά ο αφύσικος άνθρωπος αποκόπτεται από την όποια δύναμη του όντος είχε πριν βασανισθεί (περιθωριακή

βέβαια οντότητα και ασθενή δύναμη, αλλά πραγματική). Η Μηχανιστική αποτελεσματικότητα των Ευρωπαϊκών Μαζών εκφράστηκε και κορυφώθηκε με τη Βιομηχανική Περίοδο.

Προφανώς ούτε αυτή η αποτελεσματικότητα συγκρινόταν, ούτε θα μπορούσε να συγκριθεί, με τη λειτουργικότητα ενός φυσικού συστήματος. Για να συντηρηθεί χρειαζόταν την Αποικιοποίηση του υπόλοιπου κόσμου – ένα φαινόμενο οικονομικής εκμετάλλευσης καθαρά Ευρωπαϊκό. Η τωρινή κρίση χρέους της Ευρώπης είναι αποτέλεσμα της ΝεοΑποικιακής σχέσης της Ευρώπης προς τον Κόσμο. Το Ευρωπαϊκό Σύστημα από μόνο του είναι αναποτελεσματικό, έστω και υπό το καθεστώς του Μαζικού Απ-ανθρωπισμού που προϋποθέτει και προκαλεί. Χρειάζεται εξωγενείς εισροές για να υπάρξει καν. Διήρκεσε μέχρι πρότινος εξασφαλίζοντας με Βία αυτές τις εισροές.

Η Αποικιοκρατία και παντοειδής εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον Ευρωπαίο ως αυτοθεσμιζόμενο Υποκείμενο (όχι από τον άνθρωπο, κατά το κομμουνιστικό δόγμα!) είναι αναγκαία συνέπεια της Ευρωπαϊκής (Αν)Ουσιότητας και του Ευρωπαϊκού (Αντι)Πνεύματος. Η Εκμετάλλευση του Άλλου είναι η άλλη πλευρά του Βασανισμού Εαυτού από τον Ευρωπαίο. Πρόκειται για ταυτόσημο Ευρωπαϊκό ΑντιΑνθρωπισμό. Ο Ευρωπαϊκός ΑντιΑνθρωπισμός είναι ισχυρός και εγγενής. Ο Ευρωπαϊκός Ανθρωπισμός είναι επιφανειακός και προκύπτει από τον ανικανοποίητο έρωτα του Τευτονικού προς το Κλασσικό. (Παρεμπιπτόντως βλέπετε πώς ο Μαρξισμός είναι καθαρά Γερμανικό Φαινόμενο. Προβάλλει το Ευρωπαϊκό Πρόβλημα στο Φυσικό οντολογικό πεδίο ενός πραγματικά ελεύθερου συστήματος).

Θεώρημα 4.

Το Ευρωπαϊκό Σύστημα είναι μια κοσμική Λέπρα. Είναι μια κοσμική ιδιαιτερότητα στον αντίπολο της Κλασσικής Ιδιαιτερότητας του Ελληνισμού. Ο Ελληνισμός είναι μοναδικός ως το άνθος της φύσης του ανθρώπου. Γι' αυτό ο Κλασσικός Ελληνισμός είναι ο μόνος πραγματικός και πλήρης Ανθρωπισμός. Στον αντίποδα, ο Γερμανισμός είναι μοναδικός ως η άρνηση της φύσης του ανθρώπου. Γι' αυτό ο Ευρωπαϊσμός είναι ο απόλυτος Αντι-Ανθρωπισμός.

Ο άνθρωπος του Ευρωπαϊκού συστήματος είναι μάζα. Και τον Άλλο τον βλέπει ως, όπως και τον εαυτό του τον κάνει, μάζα εκμετάλλευσης. (Για αυτό θέλει να επιβάλλει το σύστημά του παντού και παραξενεύεται που άλλοι λαοί δεν το θέλουν. Το κάνει από α-νόητο «ανθρωπισμό» ο βεβλαμμένος. Πώς δεν βλέπουν οι πάντες την ωφελιμότητα του αυτοβασανισμού του! Κέρδισε όντως από αυτόν! Αλλά δεν καταλαβαίνει ότι ο φυσικός άνθρωπος χάνει αν τον βασανίσεις σε μια τεχνητή πειθαρχία. Θέμα νου, και απουσίας του!)

Πολιτικά η απαξίωση του φυσικού ανθρώπου εκφράζεται με τον πολίτη-μάζα στον οποίο αντιπαράτιθενται οι οδηγήτριες Élites. Ο Ευρωπαϊσμός χρειάζεται την ιδεολογία του Führer. Προσέξτε πόσο παραπονούνται στην Ευρώπη για την ανυπαρξία τώρα σπουδαίων «Ηγετών». Γιατί δεν ωνομάζουν τον Χίτλερ; Οι άλλοι που εννοούν είναι ουτιδανοί Χίτλερ. Κοινωνικά η ίδια θεμελιακή απαξίωση εκφράζεται με τη θεωρητική σύλληψη του (Βιομηχανικού) Εργάτη, της εργασίας ως αδιαφόριστης ανθρώπινης λειτουργίας, ως οικονομικής μάζας αντίστοιχης προς την πολιτική μάζα. Η κλασσική αφαίρεση που δημιούργησε το Χρήμα στο φυσικό σύστημα, αντικαθίσταται στην Ευρωπαϊκή παρα-φροσύνη με την αφαίρεση της απόλυτης Εργασίας.

Πολιτιστικά η τεχνητή απαξίωση του φυσικού ανθρώπου εκφράζεται με τη Νεωτερικότητα στη Σκέψη, στην Πράξη και στην Τέχνη.

Στη Σκέψη το Υποκείμενο απο-ουσιοποιεί το ον. Θέλει μια πραγματικότητα χωρίς τα ισχυρά κέντρα που είναι οι ουσίες των πραγμάτων, η Τάξη του Όντος. Θέλει το πολύ σύνολο ιδιοτήτων. Γιατί στην ουσιοκεντρική τάξη του Όντος, στην Μοιρα της Ύπαρξης, το Υποκείμενο συντρίβεται. Κατασκευάζει λοιπόν στη φαντασία του έναν ά-κοσμο κόσμο αυθαίρετης «τάξης», της δικής του τάξης, και αντικαθιστά τον Λόγο του Όντος με ένα εσωτερικό παιχνίδι του οποίου τους Κανόνες έχει θέσει αυτό το ίδιο το Υποκείμενο. Η Λογικότητά του είναι κατά συνέπεια τερατώδης.

Στην ανθρώπινη Δράση το Υποκείμενο απο-ουσιοποιεί τη βούληση. Στο φυσικό σύστημα «βούληση» είναι η εγγενής ορμή του Όντος προς μέγιστη κατάφαση της ταυτότητάς του, προς την τελειότητα δηλαδή της ουσίας του. Στο τεχνητό σύστημα βούληση είναι η επίκτητη ορμή του Υποκειμένου προς μέγιστη κατάφαση της ύπαρξής του (γιατί αυτή η ύπαρξη τίθεται εν αμφιβόλω αφού το Υποκείμενο έχει τεθεί εκτός όντος), προς τη διατήρησή του δηλαδή εκτός της υποκειμένης ουσίας του (που είναι, θέλει δεν θέλει, κάποιο ον, αν και ελαττωματικό και υστερηματικό).

Ο φυσικός άνθρωπος δρα για να πραγματώσει την τελειότητα της ουσίας του. Ο τεχνητός για να αναιρέσει την ατέλεια της ουσίας του. Η ηθική του πρώτου εδράζεται στερεά στην οντολογική αξιολογία: Αξία έχει η φυσική τελειότητα. Ο άνθρωπος «πρέπει» να κάνει αυτό που είναι φυσικό του να κάνει, να εργάζεται για την τελειότητά του. Αντιθέτως η ηθική του δεύτερου στηρίζεται επισφαλώς, σαν σε κινούμενη άμμο, στην καθηκοντολογία. Η βούληση είναι αγαθή όχι γιατί βούλεται το αγαθό (οντολογικά οριζόμενο, ήτοι την τελειότητα της φύσης) αλλά γιατί εκτελεί το Καθήκον που είναι ο Νόμος του Θεού ή του Καθαρού Υποκειμένου. Ο Νόμος του Θεού από το άλλο μέρος τώρα δεν είναι η Κοσμική Τάξη, αλλά η αυθαίρετη θεία βούληση, - ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει, αφού συνιστά την απόλυτη αντίφαση μεταξύ αυθαιρεσίας και τάξης και με θεία κύρωση μάλιστα βαπτισμένη. Θα το δούμε σε λίγο αλλιώς.

Ο Νόμος του Καθαρού Υποκειμένου (που εντέλει απορροφά και τον ανυπόστατο Νόμο του Θεού στο τεχνητό σύστημα) δεν μπορεί να εκφραστεί πραγματικά παρά σαν Κράτος. Γιατί το Καθαρό Υποκείμενο δεν είναι πραγματικότητα, αλλά φαντασία του βαρβαρικού ανθρώπου. Προκύπτει λοιπόν ότι το Ευρωπαϊκό κράτος είναι ο υπέρτατος Νομοθέτης της ανθρώπινης δράσης. Το Κράτος σε τελευταία ανάλυση θέτει τους Κανόνες της Ηθικής, της Οικονομίας, της Αισθητικής, ακόμη και της Θρησκείας. Το Ευρωπαϊκό Κράτος είναι λόγω ακριβώς της αν-ουσιότητάς του αναγκαστικά απολυταρχικό. Η Ευρωπαϊκή Δημοκρατία είναι το τελευταίο είδος της Απολυταρχίας, στην οποία αναπόφευκτα καταλήγει κάθε τεχνητό ανθρώπινο σύστημα.

Γιατί από την οντολογική αυθαιρεσία του Υποκειμένου δεν εξαιρείται εν τέλει ούτε ο Θεός. Ένα Υποκείμενο εκτός και απέναντι του όντος, συστατικό του Ευρωπαϊσμού. Και ένας Θεός επίσης απολύτως εκτός και απέναντι του Όντος. Ή το υποκείμενο ή ο θεός θα καταλάβουν την μία ορίζουσα Θέση του «άλλου» προς το Ον. Ο Αθεϊσμός είναι ιδιαίτατο χαρακτηριστικό του Ευρωπαϊσμού και αναπόφευκτο παρακολούθημά του.

Τέλος, στην τέχνη το Υποκείμενο απο-ουσιοποιεί τη δημιουργία. Υποσκάπτει και καταστρέφει την Κυρίαρχη Μορφή του όντος, όπως έχω αναλύσει σε προηγούμενο Κείμενο Εργασίας μου στο οποίο και εδώ παραπέμπω.

Θρησκευτικά η απαξίωση του φυσικού ανθρώπου εκφράζεται με τον Προτεσταντισμό. Η ανθρώπινη φύση είναι απόλυτα διεφθαρμένη και εξασθενημένη (μετά το προπατορικό αμάρτημα), είναι απόλυτα βουτηγμένη στην ακαθαρσία της αμαρτίας, και η ηθικότητά της εξαρτάται από τον αυθαίρετο θείο προκαθορισμό. Όχι μόνο αγαθό είναι αυτό που αρέσει

στον Θεό χωρίς αναφορά σε κοσμική τάξη, στην τάξη του όντος, όχι μόνο ακόμη η ανθρώπινη πράξη είναι αγαθή αν είναι αρεστή στον Θεό, δηλαδή αν συνάδει προς τη Θεία Βούληση, αλλά και η βούληση του αγαθού στον άνθρωπο είναι αποτέλεσμα θείου ορισμού, ήτοι προσδιορισμού εκ μέρους της θείας βούλησης.

Προτεσταντισμός είναι η Χριστιανική φανέρωση του Γερμανισμού. Ο Βάρβαρος άνθρωπος ως Υποκείμενο είναι απολωλός χωρίς τον Βασανισμό του. Έχουμε να κάνουμε με ένα πολιτισμικό σύστημα αλύτρωτης οδύνης και πόνου. Λέω αλύτρωτης εννοώντας τον όρο πραγματολογικά, γιατί η λύτρωση σε αυτό το σύστημα είναι εσχατολογική. Επισυμβαίνει (αν επισυμβαίνει, και αυτό σε κάθε περίπτωση εξαρτάται χωριστά από τις αυθαίρετες βουλές του Θεού στις οποίες Λόγος δεν χωρεί) στο τέλος των αιώνων του χρόνου, δηλαδή οντολογικά ποτέ.

Το «τέλος» του χρόνου για το Κλασσικό είναι αντιθέτως η αιωνιότητα, η οποία εισχωρεί στον χρόνο ανά πάσα στιγμή σε μια κατάσταση ατέλειωτης συνουσίας ιδέας και πραγματικότητας. Έτσι το κυρίαρχο βίωμα του Ελληνισμού είναι η χαρά της ζωής, άσχετα προς τον πόνο της φυσικής ύπαρξης και τις ωδίνες της δημιουργικότητας. Δείτε το αρχαίο χαμόγελο και τις επιτύμβιες στήλες. Το τέλος του χρόνου για τον Ευρωπαϊσμό είναι το φθάσιμο της τελευταίας στιγμής, δηλαδή η πραγμάτωση της απειρίας – κάτι αντιφατικό και έτσι απολύτως αδύνατο. Η Ευρωπαϊκή Λύτρωση είναι ουτοπική, όπως και ο Ευρωπαϊκός Ιδεαλισμός – το ίδιο στη θρησκεία, στην τέχνη και στην πολιτική. Έτσι το κεντρικό βίωμα του Ευρωπαϊσμού είναι της οδύνης του κόσμου. Ακούστε ρωμαντική μουσική.

Η καθαρή Ευρωπαϊστική (δηλαδή Γερμανοκεντρική) θρησκευτικότητα είναι η Προτεσταντική. Ο Ευρωπαϊκός Καθολικισμός είναι κατάλοιπο της Λατινικής Ευρώπης, απότοκο του Ρωμαϊκού Νομικισμού και Οργανωτισμού. Ο Ρωμαϊκός οργανωτισμός είναι η μεθοδικότητα ενός φυσικού συστήματος, δεν είναι ο μηχανισμός ενός τεχνητού. Συζευχθείς με το Γερμανικό βίωμα, μετέπεσε σε ένα υβρίδιο, «εμουλάρωσε» εξ ίππου και όνου τρόπον τινά! Αυτός είναι ο Παπικός Καθολικισμός, άγονο μείγμα γόνιμης οργανικότητας και παραγωγικού μηχανισμού. Είναι κατά το ήμισυ Μηχανή και κατά το ήμισυ Ζών. Χίμαιρα «πραγματική», από την οποία αποτειχίστηκε σθεναρά τόσο η Ανατολική Πνευματικότητα όσο και η Βόρεια Βουλευτικότητα. Τα δυο θρησκευτικά Σχίσματα, Ορθοδοξίας και ΡωμαιοΠαπισμού το ένα, ΡωμαιοΠαπισμού και Μεταρρύθμισης το άλλο, συμπίπτουν με μείζονες γεωπολιτικές faultlines της γεωγραφικής Ευρώπης. [Συμβουλευτείτε σχετικά το βιβλίο και τις λοιπές δημοσιεύσεις μου για τον Χώρο και Ιστορία].

Συμπεραίνω και καταλήγω. Ο Ευρωπαϊσμός είναι μια φρικτή ασχήμια. Μια αποτρόπαια ανωμαλία στη φύση των πραγμάτων. Είναι αυτό που θρησκευτικά ο ίδιος εξομολογείται: μια Πτώση από τη φύση του ανθρώπου, μια απόπτωση από την τελειότητα της ανθρώπινης ουσίας. Πτώση και Απόπτωση ανεπανόρθωτες όσον αφορά εις την φύση των πραγμάτων. Ο από μηχανής Θεός της Ευρώπης δεν δύναται την πραγματική ανόρθωση, ει μη ως φαντασιακή προβολή στο τέλος του χρόνου, εσχατολογικά. Αλλά η Ευρωπαϊκή Εσχατολογία είναι αντιφατικά αντίθετη προς την Κλασσική Τελεολογία. Το τέλος (της τελειότητας) είναι το αναφαίρετο δικαίωμα του φυσικού όντος. Το έσχατον (του Χρόνου) είναι η υποσχετική Διαθήκη του Θεού ασυνάρτητη προς την ουσία του όντος. Στην Ορθοδοξία συναιρούνται τα δύο: η Διαθήκη του Θεού είναι το Δικαίωμα του όντος στην τελειότητα που είναι εγγεγραμμένο στην ίδια την ύπαρξή του. Κατά τη «στιγμή» της

Δημιουργίας σφραγίζεται το όν με την υπόσχεση της τελειότητάς του. Η Υπόσχεση είναι οντολογική: την ύπαρξη του όντος, την άρση του υπεράνω του μηδενός της απειρίας, συνιστά η άκτιστη θεία ενέργεια – όχι βούληση, αλλά ενέργεια, αναγκαίο παρακολούθημα της θείας υπερουσιότητας.

Η Θεία Βούληση είναι η Δύναμη της Θείας Ύπαρξης, η οποία ενεργεί αναγκαία κατά τον Προαιώνιο Λόγο του Όντος. Ο ίδιος Λόγος του Όντος που διενεργεί τη Δημιουργία ως αιώνια Πράξη του Θεού, ο ίδιος εγγράφεται δημιουργικά δια της ενέργειάς του στη ρίζα του δημιουργήματος συνιστώντας την ύπαρξή του, ο ίδιος εγγυάται την οντολογικά υπεσχημένη κατ' αυτόν τον τρόπο τελειότητα του όντος κτίσματός του. Και όταν το κτίσμα πέπτει εξ έρωτος θεώσεως τη Μεγάλη Πτώση στο κενό του μη όντος, και έτσι αποτυγχάνει όχι μόνον της υπέρ φύσιν θεώσεως αλλά και της υπεσχημένης φυσικής τελειώσεως, τότε ο ίδιος θείος και Θεός Λόγος που εξακολουθεί να συνέχει την ύπαρξη του δημιουργηθέντος όντος έστω και με απραγμάτωση πλέον τη θεία υπόσχεση, δηλαδή την οντολογική δυνατότητα, τελείωσης φυσικής και εν ταυτώ θεωτικής, (απραγμάτωση αυτήν την συστατική θεία και οντολογική υπόσχεση αλλά δυνάμει ισχύουσα, αφού η άκτιστη ενέργεια του Θεού λειτουργεί αδιάκοπα στον πυρήνα του όντος ακόμη και στην απόπτωσή του) – αυτός λοιπόν ο ίδιος Θεός Λόγος φανερώνεται τότε για δεύτερη φορά στο όν, τώρα εν Σαρκί, ως φυσικό όν προς φυσικό όν.

Και ο Δημιουργός γίνεται δημιούργημα για να δείξει αυτό που το Δημιούργημα βιώνει στην ύπαρξή του – ότι στη ρίζα του κείται και ενεργεί ο Θεός, το απόλυτο Είναι. Με τη δεύτερη αυτή Δράση ο Θεός αίρει την Πτώση, απελευθερώνοντας τον άνθρωπο και την κτίση από τη Δουλεία στο Μη-Όν. Γιατί η ιδιοχαρακτηριστική ταυτότητα της Δουλείας είναι η υποταγή στο Μη-Όν. Δεν υπάρχει δουλεία στη συμ-μόρφωση προς την κοσμική τάξη του Όντος και τον Θεό Λόγο του Όντος, αφού αυτή η συμ-μόρφωση είναι ο λόγος ύπαρξης του όντος και επομένως το οντολογικό θεμέλιο της απόλυτης ελευθερίας του.

Η απελευθέρωση του ανθρώπου από τη λατρεία του Μη-Όντος του ανοίγει τον δρόμο όχι μόνο προς τη φυσική τελείωση που η Πτώση δεν έκλεισε αλλά έκανε μαρτυρική (δί' οδύνης και πόνου επιτυγχάνεται φυσικώς η φυσική τελειότητα), - ανοίγει ο δρόμος και προς την επέκεινα της φυσικής τελείωσης απόλυτη θέωση, των δύο, τελείωσης και θέωσης, παραμενόντων εν ισχυρά αλληλεξαρτήσε, αφού αμφότερα είναι τελικό από-τέλεσμα της αυτής θείας ενέργειας, δημιουργικής και τελεσιουργού εν ταυτώ.

Η θεία αυτή διπλή ενέργεια δεν έπαψε να λειτουργεί στον κόσμο από της Δημιουργίας του – η δημιουργική δια του Θεού Λόγου και η τελεστική δια του Θεού Πνεύματος. Η Σάρκωση του Λόγου, η φανέρωση του Δημιουργού και Κτιστού Θεού ως δημιουργημένου φυσικού όντος και κτίσματος, συνεπέφερε και την αποκαλυπτική φανέρωση του Παρακλήτου Πνεύματος, επικουρούμενης έτσι της ανθρώπινης αδυναμίας που η Πτώση έτι περισσότερο αποπροσανατόλισε όταν το Δημιούργημα ερώμενον τον Δημιουργόν του ετυφλώθη από το απαστράπτον Κάλλος του Ερώμενου και έπεσε στο κενό του Μη Όντος και στην ασχήμια της Απειρίας.

Το Κτίσμα έπαθε τα Πάθη της Σεμέλης κεραυνωθείσης από τη συνουσία με τον Δία. Και εν συνεχεία έδρασε το Πάθος του Διονύσου: διεμέλισε όπως οι Τιτάνες τη θεία ολοκληρία του Είναι στη μερικότητα της εγκόσμιας ύπαρξης ως φαινομενικότητας. Έκτοτε το Τιτανικό Σπέρμα αγωνίζεται με ιδρώτα, αίμα και κόπο και οδύνη να ταυτισθεί με τον διαμελισμένο θεό, να επαναΔιονυσιασθεί μετέχον του θείου Σώματος και Αίματος σε θέσμια θεοφαγία. Με τιτάνιο αγώνα επαναποκαθιστά, σαν φυσικό άνθος, την ολοκληρία του είναι στο κάλλος της μορφής της φυσικής τελειότητας. Απέμενε η αποκατάσταση της ισχυρής

αλληλοσύνδεσης τελειότητας εν κόσμω και λύτρωσης επέκεινα κόσμου, κάλλους φυσίωσης και κάλλους θέωσης, άνθους της ύπαρξης και ρίζας της ύπαρξης, αιώνιου Φάνητα και προαιώνιας Νυκτός, τελεσιουργού θέσμιου Φωτός και γονιμοποιού άθεσμου Σκότους – αλληλοσύνδεσης που μετατρέπει τον Λαβύρινθο της εγκόσμιας ύπαρξης σε Υπερουράνιο λειμών της απροσκοπτης θέασης, τον Άδη της οδύνης μέσα στα φαινόμενα της απάτης σε Παράδεισο άνεσης και βεβαιότητας, τον μόχθο και την περιαλγία του κτίσματος σε αυτόματη ικανοποίηση Κρόνιου βίου, τον Σιδηρούν Αιώνα της Αγωνίας του Αγώνα σε Χρυσούν Αιώνα πανδαισίας και ανάπαυσης, την στενωπό των δακρύων σε λεωφόρο της πλήρωσης, την πολλήν κένωσιν προς επίτευξιν τελειότητας σε υπερπληθή περιουσίαν τελείωσης, το σταγονηδόν εκρέον απόσταγμα κάλλους εκ πηγής οδύνης εις υπεραναβλύζουσιν πλησμονήν τελεσιουργίας εκ θεώσεως.

Και ιδού ιδετε.

Ο Λόγος Σαρξ εγένετο. Το Φως του Κόσμου εφώτισε τον Κόσμο εξελθόν εκ της ρίζης της κοσμικής ύπαρξης και κατελθόν εκ της υπερουσίου θείας περιωπής του. Και ευρέθη Πόρος μέσα από την Αίσα του Κόσμου (Αλκμάν). Εφάνη η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή. Η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή της τάξης του Όντος κατά την θέσιν του απόλυτου Είναι. Η Ορθοδοξία και η Ανατολική πνευματικότητα ερμηνεύεται δια του Ελληνισμού διότι είναι Ελληνισμός. Και η Ορθοδοξία και η Ανατολική Πνευματικότητα είναι απολύτως ασύμβατη προς την διφυή Ευρωπαϊκή θρησκευτικότητα. Τόσο, όσο οντολογικά είναι απολύτως αντιφατικά Ελληνισμός και Ευρωπαϊσμός. [Δείτε προηγούμενο κείμενο εργασίας μου]. Δεν υπάρχει «Χριστιανισμός», όπως δεν υπάρχει και Συνέχεια Ελληνικού και Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Όσοι μιλούν για Ένωση Εκκλησιών είναι τόσο αν-ίδεοι, όσο και αυτοί που θέλουν να πάνε στο Κλασσικό δια του Ευρωπαϊκού. Η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή είναι καταδικά μας. Δεν χρειαζόμαστε τίποτε άλλο από Ελληνισμό.

Ενός δει.

Όχι δύο, ούτε τριών.